

همکاری خوب خیران محلی منطقه ما در پویش «مشهد مهربان» به دانش آموزان بازمانده از تحصیل کمک کرد

پیوند دوباره ۷۰ محصل با مدرسه

۵

عیدگاه

بسیاری از دانش آموزان گلشهری به دلیل شرایط نامناسب اقتصادی خانواده ها از تحصیل منصرف یا منع شده اند. با همکاری فعالان محلی و مدارس برای شناسایی این دانش آموزان اقدام کردیم و مشخص شد در محدوده محله امیرالمؤمنین (ع) ۷۰ دانش آموز ایرانی ثبت نام نکرده اند.

کاریزی در ادامه به روند جذب خیران اشاره می کند و توضیح می دهد: تبلیغات گسترده ای را در سطح محلات گلشهر آغاز کردیم. با مساجد، حسینیه ها و مدارس ارتباط گرفتیم و در محافل روضه و قرآن خوانی این محدوده نیز مشکل پیش آمده را مطرح کردیم. خوشبختانه با حمایت و حضور خیران خرد و کلان، اقدامات خوبی صورت گرفت و حمایت های لازم انجام شد تا حداقل دانش آموزان ایرانی از تحصیل بازمانند.

● تلاش برای کمک به دانش آموزان دیگر

مجتبی برزشی، معاون اجتماعی و فرهنگی شهرداری منطقه، ضمن تشکر از همکاری خوب فعالان محلی، نهادها و خیران با شهرداری منطقه ۵ می گوید: تاکنون حدود هفتاد دانش آموز بازمانده از تحصیل در منطقه به مدرسه بازگشته اند و این تعداد در سامانه مشهد مهربان به ثبت رسیده است. البته کار هنوز ادامه دارد و تلاش می کنیم تعداد بیشتری را به مدرسه بازگردانیم. در این مدت تعداد ۱۵۰۰ قلم نوشت افزار از سوی خیران اهدا شد و معاونت فرهنگی و اجتماعی شهرداری منطقه ۵ با کمک فعالان شورای اجتماعی محلات، این هدایا را به دست دانش آموزان نیازمند رساند.

تحصیل هستند. خیران خوش نیت ما قصد دارند در گمنامی کارشان را ادامه دهند؛ اما باید اعلام کنیم که بدون کمک آن ها نمی توانستیم این دانش آموزان را به تحصیل بازگردانیم. مثلاً در یک ماه گذشته ۴۱۰ قلم وسایل کمک آموزشی و لوازم تحریر به دانش آموزان نیازمند تحویل شده و با کمک خیران، برای پانزده مورد هم هزینه ثبت نام و بیمه پرداخت شده است.

● همه پای کار دانش آموزان

ساکنان محله امیرالمؤمنین (ع) با کمک خیران پیش از این در پویش مشهد مهربان و ویژه آزادسازی زندانیان جرائم غیر عمد خوش درخشیده بودند و حالا در پویش مشهد مهربان و ویژه بازگشت به تحصیل هم موفق عمل کرده اند. زهره کاریزی، رئیس شورای اجتماعی این محله، می گوید: اواخر تابستان بود که مطلع شدیم

عطایی اپویش «مشهد مهربان» در نیمه دوم سال هدفی متفاوت داشت. با آغاز سال تحصیلی، بسیاری از خانواده ها به دلیل شرایط اقتصادی نامناسب، از پس هزینه های ثبت نام، بیمه دانش آموزی، هزینه لوازم التحریر یا حتی خرید کتب درسی بر نمی آیند و به ناچار فرزندانشان از تحصیل بازمی مانند؛ این اتفاق زنگ خطر را برای آینده این دانش آموزان به صدا درمی آورد.

امسال اما با همکاری خوب فعالان محلی و خیران و همراهی کمیته امداد امام خمینی (ع)، مراکز بهداشت و شهرداری منطقه ۵، تعدادی از این دانش آموزان به مدرسه بازگشتند.

● بازگشت به مدرسه با کمک خیران

طبق برآورد انجام شده حدود هفتاد دانش آموز ایرانی در سال تحصیلی ۱۴۰۴ در سطح محلات منطقه ۵ از تحصیل جامانده بودند. بیشترین تعداد دانش آموزان ۳۱ نفر در محله مهدی آباد و کمترین آن ها در نقر از محله مهرآباد اعلام شدند. مبالغ جمع شده نیز مشخص می کند که بیشترین مبلغ در پویش مشهد مهربان برای این کار خیر از محله نیزه، مهرآباد و امیرالمؤمنین (ع) بوده است.

خلیل... نیازی، فعال فرهنگی محله مهدی آباد، با همکاری خیران موفق شده است ۳۱ بازمانده از تحصیل را به مدرسه بازگرداند. اومی گوید: بدون این کمک ها به دانش آموزان و خانواده هایشان قطعاً ۳۱ دانش آموز به مدرسه نمی رفتند اما شکر خدا الان در حال

نوجوان محله اروند از تماشای اجرای کونگ فو الهام گرفت و حالا مدال آور استانی است

تمرین رزمی در بوستان محله

امید محله

● از اولین مسابقات بگو.

اولین مسابقه ام آبان سال گذشته بود. در مسابقات استانی که زیر نظر انجمن رسمی کونگ فو برگزار شد، شرکت کردم و توانستم مدال برنز بگیرم. راستش را بخواهید، اصلاً فکر نمی کردم در همان اولین مسابقه مدال بیاورم. خیلی استرس داشتم، اما تشویق مربی، خانواده و دوستانم باعث شد آرام شوم و تلاش کنم.

● چرا تصمیم گرفتی با سلاح سرد کار کنی؟

از بچگی عاشق فیلم های رزمی بودم. همیشه مجذوب صحنه هایی می شدم که مبارزان با سلاح هایی مثل نانچیکو یا شمشیر تمرین می کردند. برای همین وقتی در کونگ فو دیدم می توانم با سلاح کار کنم، بدون تردید انتخابش کردم. الان با نانچیکو تمرین می کنم. البته چند بار موقع تمرین در خانه وسایلی را شکسته ام.

● تمرین های قبل از مسابقه چطور بود؟

قبل از مسابقات فقط به همان سه جلسه در هفته اکتفا نمی کردیم. بعد از تعطیلی سالن، با چند نفر از بچه ها به بوستان بانوان رجایی می رفتیم و تمرین را ادامه می دادیم. تمرکزمان روی تکرار حرکات و هماهنگی بود. واقعاً سخت بود. اما همان تلاش ها باعث شد روز مسابقه آماده تر باشم.

● هدف ت برای آینده چیست؟

می خواهم در مسابقات کشوری و بعد بین المللی مقام بیاورم. در کنارش، رویایم این است که روزی مربی شوم تا بتوانم استعداد بچه های این منطقه را کشف کنم و به آن ها انگیزه بدهم. دوست دارم آن ها هم مثل من با پشتکار و امید، مسیرشان را پیدا کنند.

اینکه بخش های مختلفی دارد، مثل دفاع شخصی و کار با سلاح. که باعث می شود هیچ وقت از تمرین ها خسته نشوم. از همان جلسه های اول فهمیدم که این رشته دقیقاً همان چیزی است که دنبالش بودم.

● چند روز در هفته تمرین می کنی؟

معمولاً سه روز در هفته بعد از مدرسه به کلاس می روم. البته گاهی اگر وقت داشته باشم، بیشتر تمرین می کنم. مربی ام می گوید خیلی سریع پیشرفت کرده ام. فکر می کنم دلیلش تمرین مداوم و علاقه زیاد من به این رشته است. فضای خوب کلاس و دوستی بین بچه ها هم باعث می شود تمرین برایم لذت بخش باشد.

سحر نیکو عقیده اکوچه و خیابان های منطقه ۶، پر از جوانان و نوجوانان با استعدادی است که برای رؤیا هایشان می جنگند؛ بچه های ورزشکاری که برای رسیدن به آرزو هایشان از هیچ تلاشی دریغ نمی کنند. مهلا نظری، متولد سال ۱۳۸۸ و ساکن خیابان اروند، یکی از همین نوجوانان است. روزها به مدرسه می رود و عصر ها در سالن ورزشی نزدیک خانه تمرین می کند. او توانسته است در رشته کونگ فو یک مدال برنز استانی هم کسب کند اما خودش را در ابتدای این راه می داند و آرزو ها و اهداف بزرگ تری در سر دارد.

● چطور با دنیای ورزش آشنا شدی؟

چند سال پیش جودو کار می کردم. آن موقع سنم کم بود و خیلی زود آن را کنار گذاشتم. بعد از مدتی از ورزش فاصله گرفتم تا اینکه هشت ماه پیش در یکی از همایش های محله، اجرای گروهی دختران کونگ فو کار را دیدم. انرژی و هماهنگی آن ها برایم خیلی جالب بود. همان جا تصمیم گرفتم وارد این رشته شوم. با مربی شان، خانم سلیمانی، صحبت و همان هفته در کلاس ثبت نام کردم.

● چرا کونگ فو را به جودو ترجیح دادی؟

به نظرم کونگ فو هیجان انگیز تر است. حرکاتش متنوع ترند و حس قدرت بیشتری می دهد. ضمن